

Hồi 125

Tiệc Nuối Cho Nhau

Bọn Thiết Tâm Nam nói chuyện với nhau, Tô Anh không nghe gì được. Chỉ có một lão nhân, vẻ oai mãnh, mặt đầy ria, là có giọng nói cao hơn tất cả.

Lão ấy thốt:

- Tiểu Nam, Người còn hai ý ba lòng làm gì nữa ? Ta khuyên người, hãy theo Hoa Vô Khuyết đi. Tuy hắn có tánh bên lên thẹn thùng, nhưng có thể sánh đôi với người cũng xứng lắm.

Thiết Tâm Nam cúi đầu, chẳng rõ nàng có nói gì hay không.

Lão nhân vỗ nhẹ lên vai nàng, tiếp:

- Tiểu quý. Trước mặt ta, người còn làm màu làm mè nữa phải không ? Hôm qua, người đi đâu ? Người tưởng ta già rồi, chẳng biết gì đến việc làm của người à ?

Lão vừa thốt vừa cười.

Thiết Tâm Nam đỏ mặt.

Lão bà kia cũng cười thốt:

- Già như thế mà còn đùa với trẻ nít, chẳng phải là hồ đồ thì là gì chứ ? Chẳng trách trẻ nít qua mặt cũng phải.

Lão nhân có bộ râu rồng ngẩng mặt lên không, bật cười vang, mừng tượng đắc ý lắm.

Tô Anh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, cơ hồ nàng nhảy dựng lên mà reo hò.

Cứ theo khẩu khí của lão ấy, thì niềm thân mật giữa Thiết Tâm Nam và Hoa Vô Khuyết đậm đà hơn trước.

Lão ông đó có mối liên hệ với Thiết Tâm Nam như thế nào đó, nên mới khuyến khích nàng lấy Hoa Vô Khuyết.

Lão là ai ? Tại sao lại xưng là gia gia ?

Lão là ai, Tô Anh không cần biết, nàng chỉ chú ý đến cái việc lão ta cố võ cuộc hôn nhân giữa Thiết Tâm Nam và Hoa Vô Khuyết thôi. Như vậy là đủ cho hoa lòng của nàng nở rồi.

Lão nhân cười tiếp:

- Người đã quyết tâm theo Hoa Vô Khuyết, thì tại sao còn ủ mặt châu mày, buồn rầu, sầu khổ nữa chứ ? Chờ cho cuộc chiến kết thúc, ta sẽ đứng ra tác hợp cho. Người không nên lo ngại là đêm dài lắm mộng. Ta bảo đảm người sẽ toại lòng.

Lão bà cũng cười phụ họa:

- Chồng tương lai của nàng sắp đánh nhau làm sao không lo ngại cho được ? Nếu đổi lại là ta, chắc là ta phải tưởng một phương pháp gì, giết chết Tiểu Linh Ngư trước, cho cuộc chiến khỏi phải khai diễn.

Lão nhân bật cười ha hả:

- Nói vậy ai mà lấy được người là cầm chắc có một hiền nội trợ ?

Lão bà đáp:

- Chứ sao. Rất tiếc bọn các người chẳng có ai có cái điểm phúc đó.

Một lão nhân khác, có vóc cao và ốm, thốt:

- Theo ta thấy thì Hoa Vô Khuyết rất dồi dào tính khí, có điều không hiện lộ bên ngoài thôi. Hấn luyện nội ngoại công phu đúng mức thành tựu, tiên thiên đủ, hậu thiên thì nhờ danh sư truyền thọ, trong cuộc chiến này, nhất định kẻ bại không phải là hấn. Các người khỏi phải bận tâm lo nghĩ.

oOo

Lão ấy nói như vậy rồi, mọi người không còn lộ vẻ lo âu nữa.

Nhưng Tô Anh lại bắt đầu lo âu, mặc dù nàng hiểu trong cuộc chiến này, sự thắng bại không do võ công định đoạt.

Bây giờ, nàng nhận thấy, sự luận đoán của nàng không chính xác lắm. Luận đoán đó, chỉ đứng vững là khi nào song phương đồng sức, hoặc cùng lắm là suýt soát nhau. Nếu Tiểu Linh Ngư kém quá, thì dù chàng có nhẫn tâm hạ độc thủ, vị tất chàng đắc thủ ?

Bởi, theo sự nhận xét của các lão nhân đó, thì Hoa Vô Khuyết trên bậc Tiểu Linh Ngư rồi.

Một người kém tài khó hạ độc thủ với người cao tài, dù người cao tài không phản công.

Còn lại một vấn đề là tìm hiểu Hoa Vô Khuyết có nhẫn tâm hạ độc thủ hay không mà thôi.

Như vậy là Hoa Vô Khuyết có ưu thế rồi, hấn sẽ tự tung tự tác trong cuộc chiến, muốn giết, muốn tha Tiểu Linh Ngư tùy ý, song nếu Tiểu Linh Ngư làm quá, liệu hấn có để yên cho chàng không ?

Dù sao hấn cũng ở trong lứa tuổi hiếu thắng, hấn không có lý do gì bắt buộc hấn nhân nhượng, để cho Tiểu Linh Ngư mặc tình lấn lướt.

Tô Anh thở dài.

Trước kia, nàng còn hy vọng ít nhiều, bây giờ, nàng bắt đầu thất vọng.

Vì, cuộc chiến chưa xảy ra, kết cuộc chưa hiển hiện.

oOo

Làm sao ? Nàng phải làm sao cho Tiểu Linh Ngư sống ? Muốn cho chàng sống, là phải muốn cho Hoa Vô Khuyết chết.

Chỉ khi nào Hoa Vô Khuyết chết, Tiểu Linh Ngư mới chắc sống. Bởi, kẻ chết không thể giết người.

Tô Anh núp sau một thân cây, không lâu lắm, chị em họ Mộ Dung và các vị trợ lực phụ lục tục kéo đến. Họ cũng từ trong Huyền Võ Cung đi ra.

Mắt của họ đỏ lên, dáng dấp uể oải, rõ ràng là hai đêm ngày qua, họ ăn ngủ thất thường.

Khách giang hồ thường cho bốn bề là nhà, nơi nào dừng chân, nơi đó là nhà. Song, họ là hạng người sang quý, tuy thuộc giới giang hồ, lại không quen lối sống sông hồ, tùy tiện ăn, tùy tiện ngủ, tự nhiên họ phải bị ảnh hưởng của sự thất thường.

Tuy nhiên, họ ăn vận chỉnh tề, để giữ cái vẻ trang nghiêm của đệ tử thế gia vọng tộc.

Họ đàm luận rất hăng say, Tô Anh không cần nghe, cũng hiểu là họ nói về cuộc chiến giữa Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết.

Họ cho rằng cuộc chiến đó phải là một biến cố trong lịch sử võ lâm, nên bằng mọi giá, họ phải mục kích cho kỳ được.

Họ đi hết rồi, Tô Anh vẫn còn nấp tại chỗ. Nàng chờ gặp Hoa Vô Khuyết.

Hắn có ở trong Huyền Võ Cung chẳng ?

Di Hoa Cung Chủ có cùng hắn hợp chung một chỗ chẳng ?

Tô Anh cắn răng, quyết làm một cuộc mạo hiểm.

Nàng nghĩ, cuộc đại chiến sắp khai diễn, mọi người cần để cho Hoa Vô Khuyết được an tĩnh, nên đã ra đi trước.

Bây giờ, Yến Nam Thiên đã có mặt trên đỉnh núi rồi, chắc Di Hoa Cung Chủ cũng không còn lưu lại Huyền Võ Cung. Họ cũng cần phải để cho Hoa Vô Khuyết an tĩnh.

An tĩnh để nghĩ cách ứng chiến.

Tô Anh bước qua cổng ngoài, vào khu trong, theo đường dài, đến thẳng đại điện.

Cung tuy hoang tàn, song vẫn còn đạo sĩ trụ trì.

Hiện tại độ mười đạo sĩ đang ngồi xếp bằng tròn trước tượng thờ, đầu cúi, mắt nhắm, miệng niệm lâm râm.

Chẳng rõ, họ niệm kinh hay thầm mắng người ?

Hai hôm nay, nhiều người đến đây quấy nhiễu sự an tĩnh của họ dù muốn dù không, họ cũng thấy bực.

Dù rằng, trong số khách, có đám Mộ Dung là những tay hào phóng, họ cúng dường rất hậu, song chưa chắc cái đó bù lại cái quấy nhiễu thường xuyên.

Bởi, khách giang hồ đâu phải là thiện nam tín nữ thập phương ? Chứa chấp hàng ngàn thiện tín là lẽ thường. Sự có mặt của khách giang hồ là lẽ bất thường, bởi khách giang hồ thuộc hạng bất khuất, không đi đôi với tôn giáo.

Nàng vào đây, định hỏi đám đạo sĩ, song thấy họ trầm mặc niệm, nghĩ không tiện nên vòng ra phía hậu viện tìm.

Phía sau, có hai dãy phòng không cửa.

Không một bóng người.

Chỉ còn một phòng của vị phương trượng, ở phía sau vườn. Cửa phòng đóng, song không rõ có cài then hay không ?

Nếu Hoa Vô Khuyết còn ở lại tại đây, thì hẳn phải ở trong phòng đó.

Nàng đến trước cửa gọi:

- Hoa công tử.

Không có tiếng đáp.

Nàng đợi một lúc, rồi xô cửa, cửa không cài then, theo tay nàng mở vào trong.

Gian phòng bày trí rất đơn giản. Nơi giữa phòng, có một chiếc bàn, có hai bình rượu và mấy đĩa thức ăn.

Thức ăn thì còn nguyên vẹn, chẳng rõ rượu có lừng hay cạn bình chẳng ?

Bên trong, có chiếc giường chần gối loạn, phẳng phất có nhiều người ngủ trên đó, và mới thức dậy đây thôi.

Hoa Vô Khuyết còn trong phòng.

Hắn đứng cạnh khung cửa sổ, xuất thần. Tô Anh vào đến mà hắn không hay biết.

Tô Anh bước đến cạnh hắn, gọi:

- Hoa công tử.

Lần này thì hắn nghe. Hắn từ từ quay đầu lại. Hắn nhìn Tô Anh, song ánh mắt xa xôi quá. Ánh mắt lơ đãng, mất thần.

Tô Anh gượng cười, hỏi:

- Hoa công tử không nhận ra tôi ?

Hoa Vô Khuyết nhìn nàng một lúc, vụt hỏi lại:

- Cô nương vào đây, có phải là để yêu cầu tại hạ đừng giết Tiểu Linh Ngư chẳng ?

Tô Anh giật mình.

Hoa Vô Khuyết bật cười lớn.

Hắn có vẻ bất thường quá, Tô Anh đâm ra sợ, toan rút lui.

Hoa Vô Khuyết cao giọng:

- Mỗi cá nhân đều muốn tại hạ đừng giết Tiểu Linh Ngư. Tại sao không ai yêu cầu Tiểu Linh Ngư đừng giết tại hạ ? Chẳng lẽ tại hạ đáng chết ?

Tô Anh đáp:

- Chỉ vì ... mọi người đều biết, Tiểu Linh Ngư tuyệt đối không giết nổi công tử.

Hoa Vô Khuyết ngưng cười, hỏi:

- Còn hấn ? Hấn có biết như vậy không ?

Tô Anh đáp:

- Dù biết, hấn cũng không nói ra.

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Phải ! Hấn hiếu cường, hiếu thắng, cho rằng không một ai hơn hấn, nhưng lần này ...

Hấn trừng mắt nhìn Tô Anh cao giọng, hỏi:

- Nhưng lần này, tại sao hấn để cô nương đến đây van cầu tại hạ ?

Tô Anh đáp:

- Hấn không hề để tôi đến đây van cầu công tử. Hấn không hay biết việc tôi làm.

Hoa Vô Khuyết gần giọng:

- Hấn không hay biết ?

Tô Anh thở dài:

- Nếu hấn biết, thì không khi nào cho tôi đến đây. Huống chi, tôi đến, không phải để van cầu công tử.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Không phải ?

Tô Anh lắc đầu:

- Không !

Nàng nhìn sững Hoa Vô Khuyết, buông từng tiếng mạnh:

- Ta đến, để giết ngươi.

Hoa Vô Khuyết giật mình.

Song phương nhìn nhau một lúc.

Hoa Vô Khuyết vụt cười vang.

Tô Anh hỏi:

- Người không tin ?

Hoa Vô Khuyết vẫn còn cười:

- Bằng vào đâu, người cho rằng có thể giết được ta ?

Tô Anh hỏi lại:

- Bằng vào đâu, người tưởng rằng ta không thể giết được người ?

Hoa Vô Khuyết ngưng cười:

- Nếu thực sự người đến đây để giết ta, thì không nên nói ra.

Tô Anh hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Nếu không nói ra người mới có cơ hội.

Tô Anh hỏi tiếp:

- Như vậy nói ra rồi là ta không có cơ hội.

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Không hy vọng. Dù có cũng rất hiếm. Hiếm, là khó lợi dụng.

Tô Anh mỉm cười:

- Dù hiếm, vẫn nhiều hơn Tiểu Linh Ngư, lớn hơn cơ hội của Tiểu Linh Ngư. Nếu chẳng vậy, không khi nào ta đến.

Nàng chợi quay mình, rót hai chén rượu tiếp:

- Nếu động thủ với người thì chắc chắn ta không có một phần cơ hội, song chúng ta là người, chẳng phải dã thú, dã thú dùng vũ lực giải quyết mọi việc, người thì không cần vậy, không làm vậy.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Thế theo người, thì làm cách nào ?

Tô Anh tiếp:

- Ít nhất, cách đó cũng trang nhã hơn phương tiện của dã thú.

Nàng chỉ hai chén rượu, tiếp:

- Hai chén rượu đó, ta vừa rót ra.

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Ta thấy.

Tô Anh tiếp:

- Người chọn một chén mà uống là vấn đề giải quyết.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Thế nghĩa là sao ?

Tô Anh giải thích:

- Trong hai chén, có một ta bỏ thuốc độc vào. Người chọn nhầm chén có độc là người chết, người chọn chén không độc là ta chết.

Nàng cười nhạt, tiếp:

- Phương pháp đó, văn nhã chứ ? Công bình chứ ?

Hoa Vô Khuyết nhìn hai chén rượu trên bàn, mắt chớp mãi.

Tô Anh hỏi:

- Người không dám uống ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Tại sao ta nhất định phải chọn một trong hai ?

Tô Anh điềm nhiên:

- Chỉ vì ta quyết liều một sống một chết với người.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Tại sao ta phải liều sống chết với người ?

Tô Anh hỏi lại:

- Tại sao người liều sống chết với Tiểu Linh Ngư ? Người đã có ý liều với hấn được, sao không thể liều với ta được ?

Hoa Vô Khuyết giật mình.

Tô Anh lạnh lùng tiếp:

- Người cho rằng với phương pháp này, người không nắm vững cái cơ tất thắng phải không ? Có phải là khi nào người biết chắc là thắng đối phương người mới dám quyết đấu chăng ? Nghĩa là, không chắc thắng, người sẽ không bao giờ quyết đấu ? Biết thắng mới đấu, đó là mưu sát vậy.

Hoa Vô Khuyết biến sắc mặt. Mồ hôi lạnh toát ra thành hạt.

Tô Anh cười lạnh tiếp luôn:

- Người không dám, thì thôi vậy, ta đâu có cách gì ép uống người. Có điều ...

Hoa Vô Khuyết nghiêng răng, cuối cùng chụp một chén rượu.

Tô Anh trừng mắt, gần từng tiếng:

- Trong chén rượu đó, vô luận có độc hay không độc, chính là do người chọn đấy nhé. Người nên tin rằng cách này công bình nhất.

Hoa Vô Khuyết vụt cười vang:

- Phải lắm. Công bình lắm. Ta ...

Bỗng, một người hét lớn:

- Không công bình. Chén rượu đó, ngàn vạn lần người không nên uống.

oOo

Cánh cửa bị đập tung, bật kêu một tiếng bình, Tiểu Linh Ngư nhảy vào phòng.

Tô Anh kêu lên thất thanh:

- Làm sao người lại đến đây ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Tại sao ta không đến đây ?

Chàng vừa thốt, vừa chụp chén rượu nơi tay Hoa Vô Khuyết, cao giọng tiếp:

- Chẳng những ta muốn đến, mà ta còn muốn uống chén rượu này nữa.

Tô Anh biến sắc:

- Chén rượu đó, không uống được.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại sao ?

Tô Anh đáp:

- Tại vì có độc.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thì ra, người biết là có độc.

Tô Anh gật đầu:

- Biết chứ. Rượu do ta rót, độc do ta bỏ vào, tự nhiên ta phải biết.

Tiểu Linh Ngư phẫn nộ, quát:

- Tại sao người muốn cho hấn uống ?

Tô Anh đáp:

- Đây vốn là một quyết đấu sanh tử, chung quy phải có một người uống chén rượu này. Khí vận của hấn không tốt, hấn chọn nhầm chén có độc. Tại sao người trách ta ?

Nàng trừng mắt sang Hoa Vô Khuyết, tiếp:

- Ta có muốn người chọn chén đó chẳng ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Chính ta chọn.

Hấn mừng tượng tử cõi chết trở về, niềm sợ hãi còn vấn vương, mồ hôi lạnh chưa ráo.

Tiểu Linh Ngư nhìn chén rượu cười lạnh:

- Ta biết, người không bảo hấn chọn chén rượu đó, song nếu hấn chọn chén kia, thì cũng như vậy thôi.

Tô Anh hỏi:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư hét to:

- Tại vì trong hai chén, chén nào cũng có độc. Cái trò lừa gạt đó, người đem áp dụng với ai thì được, nhưng đừng mong gỡ trò đó với ta. Vô luận hấn uống chén nào, cũng phải chết. Hấn chết rồi, người đâu cần uống chén kia ?

Tô Anh nhìn hấn, mắt đăm lệt.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Hoa Vô Khuyết ơi, cái tật tin tưởng mù quáng nơi nữ nhân của người, càng ngày càng nặng.

Tô Anh thở dài, lẩm nhẩm:

- Tiểu Linh Ngư ơi. Cái tật đa nghi tác hại nữ nhân của người càng ngày càng nặng.

Bỗng, nàng chụp chén rượu kia, đưa lên miệng uống cạn.

Hoa Vô Khuyết biến sắc kêu lên:

- Người ... người trách sai nàng rồi. Chén rượu độc đó, ta nên uống mới phải.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại sao ?

Hoa Vô Khuyết cao giọng:

- Đã là một cuộc quyết đấu công bình, ta bại rồi, thì ta phải chết chứ sao ?

Tô Anh thở dài:

- Người đúng là một bậc quân tử. Ta ... ta chỉ hận tại sao ta muốn ...

Tiểu Linh Ngư vụt cười lớn:

- Phải ! Hấn là quân tử. Ta không là quân tử. Cho nên ta mới biết được những trò quỷ của người.

Hoa Vô Khuyết nổi giận:

- Tại sao người nặng lời với nàng ? Nàng đã uống chén rượu kia rồi, người không thấy sao ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn hơn một chút:

- Tự nhiên nàng uống được như thường. Độc do nàng bỏ vào, thì trước hết nàng có uống thuốc giải, có thuốc giải rồi, thì sợ gì độc ? Cái trò quỷ đó giản đơn quá, người không thấy à ?

Hoa Vô Khuyết nhìn chàng, tắt nghẽn lời.

Tô Anh cũng nhìn chàng, lâu lắm mới lẩm bẩm:

- Người là một kẻ thông minh. Người thông minh quá.

Nàng nhếch nụ cười thắm, tiếp:

- Tuy nhiên, vô luận thế nào, ta cũng chỉ vì người, người không nên đối xử với ta như vậy.

Tiểu Linh Ngư quát vang:

- Người còn tưởng ta phải đối xử với người như thế nào nữa ? Người cho rằng nếu người hại chết Hoa Vô Khuyết, thì ta phải cảm kích người à ?

Tô Anh đáp:

- Tự nhiên ta biết là người không cảm kích, bởi các người là anh hùng hảo hán, các người không chấp nhận sự ám toán, không chấp nhận sự mượn tay người. Anh hùng giết người, phải tự tay giết người, đừng hoàng giết người.

Thốt xong, nàng khóc.

Nhưng rồi nàng liền lau ráo lệ, tiếp luôn:

- Ta chỉ muốn hỏi người, dù cho ai có dùng kế hại người, điều đó có khác gì đối với việc của các người ?

Tiểu Linh Ngư hét:

- Làm sao không khác ? Ít nhất, hành động của chúng ta cũng là quang minh chính đại.

Tô Anh cười lạnh:

- Quang minh chánh đại. Các người thừa hiểu, một bên không là đối thủ của bên kia, như vậy mà vẫn muốn quyết đấu, các người cho rằng công bình à ? Các người cho rằng quang minh chánh đại à ? Chẳng lẽ dùng đao thương sát hại nhau mới là công bình, mới là quang minh chánh đại ? Tại sao các người không làm như chó, dùng mõ cắn nhau ? Như thế có phải quang minh chánh đại hơn chẳng ?

Nàng chỉ Tiểu Linh Ngư, tiếp:

- Hà huống, ta giết người còn có mục đích, ta vì người mà giết, một nữ nhân vì người yêu mà hành sự, vô luận hành sự gì với phương tiện nào, cũng không mất mặt. Còn các người ...

Rồi nàng cất giọng cao, tiếp:

- Các người sắp trí mạng với nhau, không người này chết thì người kia chết, các người làm như vậy với mục đích gì ? Các người vì ai ? Tại sao ? Bất quá, chó cắn chó, hai con chó điên cắn nhau.

Tiểu Linh Ngư sững sờ.

Bị mắng mà nín lặng, đây là lần thứ nhất trong đời chàng.

Hoa Vô Khuyết tươm mồ hôi lạnh.

Tô Anh dồn luôn:

- Ta là một nữ nhân nham hiểm, tàn độc, các người là hảo hán, anh hùng, từ nay ta không dám với cao, chơi với anh hùng nữa. Các người ai sống ai chết, mặc các người, điều đó không còn liên quan gì đến ta, hoàn toàn không ...

Nàng nghẹn ngào, rồi nức nở, rồi khóc ồ ồ. Nàng đưa tay che mặt, bước ra.

Nàng không quay đầu lại.

Một người mà con tim đã nát, không khi nào quay đầu.

oOo

Lá ngô đồng rơi, theo gió, từng lá, từng lá đập vào khung giấy bồi nơi cửa sổ.

Một vài con nhện lủng lẳng nơi màn lướt tới trước cửa, bị gió lộng, theo tơ đứt buông mình, rồi hấp tấp bò lên.

Tơ nhện đứt, còn nối lại được. Nhện vĩnh viễn không nản chí, lạnh lòng. Nhưng tơ tình đứt, có thể nối lại được chăng ?

Con người, có được cái chí khí bất khuất của loài nhện chăng ?

oOo

Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết cùng nhìn nhau, không ai nói tiếng nào.

Lâu lắm, Hoa Vô Khuyết thở dài, hỏi:

- Tại sao người đối xử với nàng như thế ?

Tiểu Linh Ngư trầm lặng một lúc nửa, rồi lẩm nhẩm:

- Xem ra, ta và người có nhiều chỗ bất đồng.

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Giữa người và người, cái lẽ đương nhiên là không hoàn toàn tương đồng.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nàng vì ta, ta mắng nàng. Nàng toan giết người, người bênh vực nàng. Chúng ta bất đồng lớn ở chỗ đó.

Rồi chàng thở dài, tiếp:

- Sở dĩ, người vĩnh viễn là quân tử, ta vĩnh viễn là ...

Hoa Vô Khuyết chặn lời:

- Tại sao người hạ thấp giá trị của người ? Kỳ thực, chính người mới là chân chính quân tử, chứ nếu không thì khi nào người vì ta mà khích chạm đến nàng ?

Hắn thở ra, tiếp luôn:

- Trừ người ra, ta tưởng trên đời này không có một ai, vì kẻ địch mà khăng khái gây thương tâm cho người tình.

Tiểu Linh Ngư cười lên một tiếng:

- Ta đâu có vì người. Ta vì ta đấy.

Hoa Vô Khuyết trở mắt:

- Người vì người ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy, ta vì ta.

Chàng từ từ lập lại mấy tiếng đó, ánh mắt chớp lên kỳ dị. Mờng tượng chàng biến đổi thành một kẻ âm trầm.

Mỗi lần thấy ánh mắt của Tiểu Linh Ngư biến đổi như vậy, Hoa Vô Khuyết biết là sẽ có một người phải khổ với chàng.

Lần này, đối tượng của chàng là ai đây ?

Tiểu Linh Ngư từ từ tiếp:

- Chỉ vì, nếu bây giờ ta để cho người chết vì tay kẻ khác thì ta sẽ mang hận chung thân. Hơn nữa, ta cũng thống khổ suốt đời.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tại vì ...

Chàng chưa kịp dứt câu, một người cất tiếng:

- Tại vì hấn muốn chính tay hấn giết người.

Thình âm của Yêu Nguyệt Cung Chủ lạnh lùng như muôn thuở.

Mặt bà biến sắc, song vẫn còn vẻ trắng nhợt, tàn khốc. Bất quá hơi sáng hơn trước vậy thôi.

Trước, cũng sáng, song là cái sáng của giá băng.

Bây giờ, cái sáng đó là của châu ngọc.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Không gặp người ba hôm, gặp lại rồi, ta nhận ra người trẻ lại rất nhiều. Xem ra, các nữ nhân trên đời nên luyện môn Minh Ngọc Công của người mới được, để giữ gìn dung nhan. Luyện được là nắm một điểm phúc lớn trong tay.

Yêu Nguyệt Cung Chủ trừng mắt lạnh nhìn chàng, không nói gì.

Tiểu Linh Ngư thở dài lướt nữa, tiếp:

- Từ ngày ta cứu các người đến nay, người không hề ngó ngang gì đến ta, có lúc ta tưởng là tất cả phải vĩnh viễn bị nhốt trong hang con chuột già, và lúc bị nhốt thì người khách khí quá, mỗi mỗi đều nghe lời ta.

Yêu Nguyệt lại biến sắc, hỏi:

- Người nói hết chưa ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Hết rồi. Bất quá, ta muốn đề tỉnh người một lần, nếu không phải là ta, thì dù cho người trẻ lại bao nhiêu tuổi, cũng không qua mấy hôm, người phải rủ xương trong hang chuột.

oOo

Từ trên núi nhìn xuống, gần là mây trắng lững lờ trôi, xa là giòng sông uốn khúc.

Yến Nam Thiên một mình đứng trên đỉnh núi, tịch tịch vô cùng.

Song tịch tịch không còn làm cho lão bồi hồi, ray rức nữa, bởi lão đã quá quen với tịch tịch rồi.

Đúng ra, trên đỉnh núi, nào phải chỉ có mỗi một mình lão. Bất quá lão đứng riêng rẽ ra một mình, cách xa các người khác.

Những người khác, đương nhiên là bọn quái nhân Vô Danh Đảo.

Mộ Dung San San cất giọng trầm buồn thốt:

- Ngàn xưa không người sánh, ngàn sau chẳng có người bằng. Yến đại hiệp là bậc tuyệt đại anh hùng, song bình sanh có hưởng thụ được gì gọi là khoái lạc ?

Mộ Dung Song từ từ đáp:

- Càng lên cao, càng hứng chịu nhiều mưa gió, hà tất phải liên tục lên từng lầu, từng lầu ?

Mộ Dung San San thở dài:

- Xem ra, con người nên ở mức bình thường là tốt hơn.

Mộ Dung Song cũng thở dài:

- Tôi cũng muốn lên cao, song ngại.

Bỗng, một người kêu lên:

- Đến rồi. Đến rồi.

Mộ Dung Song hỏi:

- Ai đến ?

Nàng quay mình.

Từ trong vầng mây bên dưới. Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư xuất hiện.

Gió núi vút mạnh hơn.

Trời đất như thơm một chút.

oOo

Tô Anh bỏ đi, cứ trước mắt mà đi tới, chẳng biết đi đến đâu.

Nàng hận sao lúc đó trời không giáng xuống một tiếng sét đánh cho nàng tan xương, nát thịt, rồi gió cuốn về, mang những mảnh vụn thịt xương tản mát ra khắp bốn phương ?

Nàng cũng hận sao Tiểu Linh Ngư không đột nhiên xuất hiện, quỳ xuống cạnh chân nàng, và cầu nàng tha thứ và phát thệ vĩnh viễn không ly khai nàng ?

Nhưng sét không bùng nổ, Tiểu Linh Ngư không xuất hiện.

Không có sét, không có người, mà chén rượu khổ của nàng chưa vơi, nàng phải uống cạn.

Nàng uống đến bao giờ mới cạn chén rượu khổ đầy, lòng sầu hơn biển ?

oOo

Từ nơi chỗ đứng, Thiết Tâm Nam có thể trông thấy Tiểu Linh Ngư. Dĩ nhiên, nàng cũng trông thấy luôn Hoa Vô Khuyết.

Ánh mắt của Hoa Vô Khuyết ngời niềm thống khổ, nàng nghe lòng quặn thắt từng khối.

Nàng cắn môi, môi rướm máu, nàng không nghe đau. Cấn môi, môi không đau mà lòng đau.

Niềm đau của nàng, ai người hiểu rõ ?

Cuồng Sư Thiết Chiến đang sôi động tánh khí, thổi râu phì phì, trừng trừng đôi mắt, hần học:

- Tiểu tử Hoa Vô Khuyết tệ quá đi thôi. Phần ta, chẳng nói làm chi, song ít nhất hần cũng phải bước lại đây, nói với con gái ta một vài câu.

Tiểu Nữ Sử mỉm cười:

- Nóng nảy làm chi ? Đánh xong rồi, hần sẽ đến, muện gì ? Có một con rể như vậy, người còn đòi hỏi gì nữa ? Hần sẽ thành danh lớn đó.

Thiết Chiến hừ một tiếng:

- Thành danh để làm gì ? Cả đến nhạc trượng, hấn không buồn lưu ý đến, cái thứ rể đó, ai cần có ?

Tiểu Nữ Sứ trách:

- Trong tình huống đó, hấn không thể lưu tâm đến ngoại cảnh. Người trách hấn là quá đáng đấy nhé. Người xem kìa, tình địch của hấn đang lờm hấn đó.

Thiết Tâm Nam rung người lên.

Nàng muốn chạy thật xa khuất tầm mắt, không muốn chứng kiến cảnh này.

Nhưng chạy làm sao được ?

Bởi nàng còn muốn nói gì đó !

- o O o -